

*A srác nem csak a pályán
szeret játszani...*

*De ezúttal kemény ellenféllel
találja szemben magát...*

THE MISTAKE

a b a k l ö v é s

*fine
selection*

ELLE KENNEDY

USA TODAY BESTSELLERSZERZŐ

ELLE KENNEDY

THE MISTAKE

a b a k l ö v é s

I.

Logan

Április

SZAR ÜGY, HA AZ EMBER A LEGJOBB BARÁTJA CSAJA UTÁN ÁCSINGÓZIK.

Először is kellemetlen. Mondhatni, totál kínos. Nem tudom, más pasi hogy van ezzel, de én baromira nem szeretek a szobámból kilépve álmaim nőjébe botlani, aki az éjszakát a legjobb barátom karjában töltötte. Aztán ott az önutálat. Ez alap, ha valaki a legjobb barátja szerelméről álmodozik. Egyszerűen rühelled magad miatta.

Ám per pillanat a kínosság faktor a legrosszabb. A házunkban papírvékonyak a falak, ezért Hannah minden egyes nyögését tisztán hallom. Hallom a lihegését és a sóhajtozását. Hallom, ahogy az ágytámla ütemesen a falnak csapódik, miközben valaki más keféli.

Ennél jobb már nem is lehetne.

Hanyatt fekszem az ágyamon, és a plafont bámulom. Már nem teszek úgy, mintha az iPodom könyvtárát böngészném. Azzal a céllal dugtam be a fülhallgatót, hogy kiszűrjem Garrett és Hannah hangját a másik szobában, de még mindig nem nyomtam meg a *lejátszást*. Valószínűleg mazochista hangulatban vagyok ma este.

Nem vagyok hülye. *Tudom*, hogy Hannah szerelmes Garrettbe. Látom, hogy néz rá, és látom, milyenek együtt. Már hat hónapja járnak, és még én, a földkerekség legrosszabb barátja sem tagadhatom, hogy tökéletesen illenek egymáshoz. És a francba is! Garrett megérdemli a boldogságot. Kívülről talán nagyképű seggfejnek tűnik, de valójában egy szent. A legjobb center, akivel valaha játszottam, és a legjobb ember, akit ismerek. Mivel 100%-ig biztos vagyok a heteroszexualitásomban, még azt is megkockáztatom, hogy melegként nemcsak kefélni akarnék Garrett Grahammal, de gondolkodás nélkül *hozzá is mennék*. Ettől ezerszer nehezebb ez az egész. Még csak nem is gyűlölhetem a fickót, aki megkaparintotta a csajt, és éppen ezért bosszúról sem álmodozhatok.

Garrett ajtaja megnyikordul, és az előszobából lépések zaja halatszik. Imádkozom, hogy Garrett vagy Hannah be ne kopogjanak hozzám. Legjobb lenne, ha meg sem szólálnának, mert a hangjuktól még mélyebb letargiába süllyednék. Szerencsére a hangos dörömbölés a másik lakótársamtól, Deantól származik, aki válaszra sem várva rám tör.

– Omega Phi-buli ma este. Jössz?

Úgy ugrok ki az ágyból, mint akit bolha csípett meg. Egy buli most dögletesen jól hangzik. Egy alapos berúgás majd segít kivenni a fejből Hannah-t. Nem is: inkább egy alapos berúgás és egy jó numera. Ha az egyik kevés lenne az agymosáshoz, még mindig ott a másik.

– Nanál – vágom rá, és már kutatok is a ruháim között.

Felveszek egy tiszta pólót, és közben próbálok nem felszisszeni a bal karomba nyilalló fájdalomtól. A múlt heti döntőn az ellenfél védője kőkeményen belém szaladt, de még így is megérte. A Briar hokicsapata zsinórban harmadszor nyerte meg az egyetemi bajnokságot.

Ez igazi mesterhármás, aminek a babérjait a csapat minden tagja – engem is beleértve – egészen a mai napig élvezi. Dean, a védőtársam ezt három P-s győzelemnek nevezi: partik, pompa és puncik. Ez elég jól fedi a tényeket, tekintve, hogy a diadal óta mindháromt nagykanállal faljuk.

– Te vagy a kirendelt sofőr? – húzom fel a fekete kapucnis pulcsim cipzárját.

A haverom felhorkan.

– Ezt most komolyan kérdezted?

– Igaz is. Én hülye! – forgatom a szemem.

Dean Heyward-Di Laurentis még *életében* nem volt józan egyetlen buliban sem. Valahányszor elhagyja a házat, iszik, mint a gödény, és általában be is tép. Örület, de mindez semmilyen hatással nincs a hokiteljesítményére. Azon ritka teremtmények közé tartozik, akik a bulikon úgy csapatnak, mint a korai Robert Downey Jr., de valami csoda folytán olyan sikeresek és népszerűek, mint a *mai* Robert Downey Jr.

– Nyugi, Tuck lesz az őrangyalunk – mondja Dean a másik lakótársunkra, Tuckerre célozva. – Nyuszifül még mindig macskajajos a tegnapi este után, és nem akar rátenni még egy lapáttal.

Nem hibáztatom. A következő szezon előtti edzések csak két hét múlva kezdődnek, és mi a kelleténél egy fokkal jobban kihasználjuk a szabadságunkat. De az van, ha az ember a bajnokcsapat tagja. A tavalyi győzelem után két hétig megállás nélkül részeg voltam.

Baromira nem várom a holtidényt. A sok súlyozás és erőnléti edzés már önmagában is megterhelő, de még nehezebb, ha közben napi tízórás műszakokat kell lehúzni. Nem mintha lenne választásom. Az edzések kellene, hogy formában maradjak a szezon kezdetére, a meló pedig... az a helyzet, hogy megígértem a bátyámnak, és

bármennyire rühellem is az egészet, most már nem táncolhatok vissza. Jeff elevenen megnyúzna, ha nem teljesíteném az egyezés rám eső részét.

A kijelölt sofőrünk az ajtó előtt vár, amikor Deannel lemegyünk a földszintre. Tucker képét vörösesbarna, bozontos szőrzet borítja. Totál vérfarkas jellege van tőle, de eltökélte, hogy mostantól ezzel a fizimiskával mászkál, miután a múlt heti buliban egy csaj babapofinak nevezte.

– Ugye, tudod, hogy a jetiszakálltól nem leszel férfiasabb? – érdeklődik vidáman Dean kifelé menet.

– Valójában a nyers kisugárzásra hajtottam – von vállat Tuck.

– Hát, az sem jött össze, babapofi – vigyorgok. – Inkább úgy festesz, mint egy őrült tudós.

Miközben Tuck bemászik a sofőrülésre, a középső ujjával bemutat nekem. Én az anyósülésre telepszem, Dean pedig felmászik a kisterautó platójára, mondván, friss levegőt szeretne szívni, de szerintem csak olyan szexi, szélfúttá frizurát akar magának, amitől a csajok helyből ledobják a bugyijukat. Mellesleg, Dean elképesztően hiú. Persze, aki úgy néz ki, mint egy fotómodell, annak joga van az ilyesmihez.

Miközben Tuck beindítja a motort, a combomon dobolok a türelmetlenségtől. Alig várom, hogy odaérjünk. Igaz, hogy a legtöbb diákszövetségi tag az agyamra megy az elitizmusával, de efelett hajlandó vagyok szemet hunyni, mert... basszus, ha a buliszervezés olimpiai sport lenne, a Briares fivérek és nővérek tutira vinnék az aranyérmét.

Ahogy Tucker kitolat a felhajtóról, a pillantásom Garrett fekete terepjárójára vándorol. Ott áll tisztán és fényesen a ház előtt, miközben a tulajdonosa a világmindenség legjobb nőjével tölti az... Ebből

elég! Kezd túlságosan eluralkodni rajtam a Hannah-mánia. Le kell feküdnöm valakivel, de azonnal.

Tucker feltűnően csendes az úton az Omega Phi-ház felé. Talán még a száját is elhúzza, de nehéz megállapítani, mióta Hugh Jackman teljes testszörzetét az arcára ragasztotta.

– Mi ez a nagy hallgatás? – kérdezem lazán.

Savanyú pillantást vet rám, és visszafordul az út felé.

– Ne csináld már! Azon kaptad így fel a vizet, hogy cinkelünk a szakállad miatt? – bosszankodom. – Figyelj, haver! Már a *Szakállnövesztés kezdőknek* első fejezete is kimondja, hogy ha őseemberbozontot növesztesz, a barátaid kiröhögnek. Fejezet vége.

– Nem a szakállamról van szó – dörmögi.

Összeráncolom a homlokom.

– Zsír. De valamin *akkor* is felhúztad magad. – Amikor nem kapok választ, keményebb hangra kapcsolok. – Mi a fene van veled, haver?

– Velem? – néz rám ingerülten. – Semmi. *Veled* viszont... anynyi minden, hogy azt sem tudom, hol kezdjem. Be kell fejezned ezt a marhaságot.

Ezt most nem értem. Tudtommal az elmúlt tíz percben csak a buliról áradoztam. Tucker a zavarom láttán mogorván kiböki, amit szíve szerint inkább magában tartott volna.

– Ezt a marhaságot Hannah-val.

A vállam megmerevedik, de próbálom megjátszani a hülyét.

– Gőzöm sincs, miről beszélsz.

Király! Hazudozok. Nem mintha ez új lenne a számomra. Amióta csak betettem a lábam a Briarbe, az életem csupa hazugság.

Naná, hogy be akarok kerülni a ligába! A profik közt fogok játszani.

Imádom az egész nyarat apám műhelyében tölteni. Mindig jól jön egy kis zsebpénz.

Nem érdekel Hannah. A legjobb barátommal jár!

Hazugság, hazugság és még több hazugság. Az igazság mindhárom pontban totál lesújtó, de rohadtul nem hiányzik, hogy a barátaim és a csapattársaim sajnáljanak.

– Ezt tartogasd Garrettnek! – vág vissza Tucker. – Mázli, hogy a szerelem elvette az eszét, mert különben tutira szemet szúrna neki a béna színjátékos.

– Miért, mit csinállok?

A hangom egyszerre ingerült és védekező. Rühellem, hogy Tuck átlát rajtam, és azt még jobban, hogy több hónap elteltével most felhozta ezt a témát. Miért nem tudta annyiban hagyni? A szitu éppen elég gáz anélkül is, hogy valaki a szemembe vágna.

– Tényleg akarod, hogy soroljam? Hát jó – borul el az arca, és elkezd pontokba szedni mindazt, ami miatt az elmúlt hónapokban mardosott a büntudat. – Ha ők ketten belépnek valahová, te azonnal kimész. Amikor Hannah nálunk van, ki sem dugod az orrod a szobádból, ha pedig mégis egy helyiségben vagytok, állandóan őt bámulod, amikor azt hiszed, senki sem lát. Te...

– Oké, felfogtam – vágok közbe.

– És akkor a szexmániádról még nem is beszéltem – dörmög tovább Tucker. – Mindig is nagykanállal faltad a nőket, de ez már tényleg túlzás. A héten öt különböző csajjal voltál.

– És?

– És még csak *csütörtök* van. Négy nap alatt öt nő. Gondolkozz el egy kicsit, John!

Baszki! A keresztnevemen szólít. Tucker csak akkor hív Johnnak, ha *nagyon* kiakad rám. Csakhogy most már én is dühös vagyok, ezért vissza-keresztnevezem.

– Na és, mi a gond ezzel, *John*?

Bizony, mindkettőnket Johnnak hívnak. Talán vérszövetséget kéne kötünk, vagy alapíthatnánk egy klubot.

– Huszonegy éves vagyok – folytatom. – Jogom van csajozni. Nem is, csajoznom *kell*, mert erről szól az egyetem. Bulizunk, kifelünk és kiélvezünk minden egyes pillanatot, mielőtt kilépünk a való világba, és az életünk egy fostalicskává változik.

– Komolyan azt akarod bemesélni nekem, hogy ez a nonstop szexmaraton csak a szokásos egyetemi rutin része? – rázza meg a fejét Tucker, és egy mély sóhaj után lágyabb hangra vált. – A dugás nem tudja kiverni őt a fejedből. Akár száz bigével is lefekhetsz ma este, attól sem lesz jobb. El kell fogadnod, hogy nincs esélyed Hannah-nál, és tovább kell lépned.

Teljesen igaza van. Pontosan tudom, hogy nyakig ülök az önsajnálatban, és a szex csak figyelemelterelés. Azzal is tisztában vagyok, hogy véget kell vetnem a folyamatos, búfelejtő bulizásnak. Nem szabad tovább reménykednem abban, hogy talán mégis összejöhetünk, kőkeményen tudatosítanom kell magamban, hogy erre *semmi* esély.

Talán holnap el is kezdem. Ma este viszont még tartom magam az eredeti tervhez: berúgok, lefekszem valakivel és nagy ívben szarok a világra.

Grace

AZ EGYETEM ELSŐ ÉVÉT SZŰZKÉNT KEZDTEM EL, és lassan kezdem azt hinni, hogy úgy is fejezem be. Nem, mintha bármi gond lenne ezzel. Na és, mi van, ha mindjárt tizenkilenc leszek? Az még messze nem vénkisasszonykor. Nyilván nem fognak rám ujjal mutogatni az utcán, amiért még megvan a szűzhártyám.

Éppenséggel lett volna lehetőségem lépni az ügyben, ha úgy akarom. Amióta a Briarben vagyok, a legjobb barátnőm egyik buliból a másikba rángat. Elég sok srác flörtölt velem, néhányan pedig konkrét ajánlatot tettek. Az egyik még egy képet is küldött a péniszéről *Ez mind a tiéd, szivi!*, üzenettel, ami... na jó, állati undi volt, de ha amúgy *tetszett* volna a srác, talán hízelgett volna a gesztus. Vagy mégsem?

Valójában egyikük sem izgatott különösebben. Az az egy pedig, aki *esetleg* érdekelne, eddig észre sem vette, hogy létezem.

Egészen ma estig.

Amikor Ramona bejelentette, hogy este diákszövetséges buliba megyünk, nem dobott fel túlzottan az ötlet. Az ilyen helyeken mindig ugyanaz van: a srácok megpróbálnak kibeszélni minket a bugyinkból. De ma este találkoztam valakivel, aki már szinte megmozgott bennem valamit. A neve Matt. Egész helyes, és nem tűnik olyan bunkónak, mint a többiek. A nagy többséggel ellentétben nincs teljesen elázva, és a beszélgetésünk alatt eddig egyszer sem mondta ki a „haverszki” szót. Pontosabban, a *monológja* alatt. Én még nem sokat beszéltem, de nincs ezzel semmi gond. Szívesen hallgatom, miközben lelkesen csodálom a tökéletes állát és a füle alá kunkorodó, szőke fürtjeit.

Tulajdonképpen jobb is, ha nem szólalok meg. A jó pasiktól ideges leszek, és csak hebegek-habogok, mint egy eszement. Egy idő után annyira elvesztem a kontrollt a nyelvem felett, hogy képes vagyok vadidegeneknek olyan dolgokról mesélni, amiket jobb lenne titokban tartani. Például, hogy egyszer bepisiltem a juharszirupgyári osztálykiránduláson, vagy, hogy félek a báboktól, vagy, hogy az enyhe kényszerbetegségem miatt kitakarítom mások szobáját. Így aztán jobb ötletnek tűnik mosolygva bólogatni, és néha beszúrni

egy-egy *tényleget*, hogy tudják, nem vagyok teljesen kuka. Persze ez nem mindig lehetséges. Megesik, hogy valamelyik feltesz egy kérdést, amire muszáj válaszolni.

– Kimegyünk elszívni ezt? – húz ki Matt egy spanglit az ingzsebéből. – Meggyújtánám idebent, de félek, hogy az elnök abban a pillanatban kirúgna a szövetségből.

– Öhm... kösz, nem! – felelem feszengve.

– Nem szoktál füvezni?

– Nem. Mármint, próbáltam már, de csak egyszer-kétszer. Olyan... zizis leszek tőle.

Matt elmosolyodik, mire az arcán két imádni való gödröcske jelenik meg.

– Éppen ez a fű lényege.

– Igen, lehet. De engem totál elálmosít. Ja, és valahányszor szívok egy slukkot, mindig eszembe jut a PowerPoint prezentáció, amit apu tizenhárom éves koromban játszott le nekem. Tele volt mindenféle statisztikákkal arról, hogy hat a marihuána az agysejtekre, és hogy a közhiedellel ellentétben *igenis* rá lehet szokni. Emlékszem, minden egyes képkocka után rám nézett, és azt ismételte: *El akarod pusztítani az agysejtjeidet, Grace? Tényleg ezt akarod?*

Matt fura tekintettel néz rám, mire a hang a fejemben hangosan üvöltözni kezd, hogy fogjam már be. De ezt a lavinát már nem tudom megállítani. A belső szűrőm megint faképnél hagyott, és a szavak csak úgy kicsúsznak a számon.

– Mondjuk ez még mindig jobb annál, amit anyu csinált. Ő próbál laza szülő lenni. Tizenöt éves koromban kivitt valami elhagyatott parkolóba, és elővett egy spanglit, hogy együtt elszívjuk. Olyan volt, mintha a *Drót* egyik jelenetébe csöppentem volna... várjunk csak, azt nem is láttam. A drogozásról szól, ugye? Na, mindegy. Szóval

ott ültem totál berezelve, mert biztos voltam benne, hogy elkapnak bennünket a zsaruk, anyu meg közben folyamatosan azt kérdezgette, hogy érzem magam, és hogy „bejön-e a cucc”.

Ennél a pontnál a szám valami csoda folytán végre becsukódik, de már túl késő. Matt üveges szemmel mered a semmibe.

– Öhm... hát, igen – lengeti meg ügyetlenül a cigit. – Most megyek, és elszívom ezt. Később összefutunk.

Visszatartom a sóhaj, amíg hallótávolságon kívül nem kerül, aztán jó hangosan kiengedem magamból, és gondolatban megveregetem a vállamat. Szép munka! Minden beszélgetésnél attól félek, hogy leégetem magam, aztán persze pont az idegesség hozza ki belőlem a kínosabbnál kínosabb szövegeket. Ördögi kör.

Elindulok lefelé, hogy megkeressem Ramonát. A konyha tele van söröshordókkal és diákszövetségesekkel. Az étkező úgyszintén. A nappaliban mindenütt matrészeg, üvöltöző srácok és ledéren öltözött lányok. Meghajlok a bátorságuk előtt, mivel odakint csak úgy röpködnek a mínuszok, és a bejárati ajtó folyamatos nyitogatása miatt elég nagy a cidri a házban. Én viszont kellemesen érzem magam a szűk farmeremben és testhezálló pulcsimban.

Schol sem látom a legjobb barátnőmet. A hangszóróból üvöltő, fülsiketítő hip-hopot hallgatva előhalászom a táskámból a mobilomat, hogy megnézzem az időt. Mindjárt éjfél. Furcsa, de a Briarban eltöltött nyolc hónap után még mindig felvillanyoz, ha tizenegy után házon kívül vagyok. Otthon ez volt a takarodó ideje, és apu nagyon komolyan vette. Tulajdonképpen *mindent* nagyon komolyan vesz. Valószínűleg egyetlen szabályt sem szegett még meg életében, ami felveti a kérdést, hogy bírták ki olyan sokáig anyuval egymás mellett. A szabadszellemű anyám a szöges ellentéte a merev

apámnak, ami végül is valamilyen szinten bizonyítja „az ellentétek vonzzák egymást”-teóriát.

– Gracie! – hasít a levegőbe egy éles női hang.

Ramona a semmiből bukkan fel, és szorosan megölel.

Amikor hátralép, elég egy pillantást vetnem a csillogó szemére és kipirult arcára, hogy lássam, mennyire részeg. Legalább olyan alulöltözött, mint a többi lány a szobában. A miniszoknyából szinte az egész combja kilátszik, a nyakpántos felsője pedig eszméletlenül kivágott. A túsarkú bőrcsizmája egy külön történet. Fel nem foghatom, hogy képes egyáltalán ilyen magasságokban járni. Hihetetlenül jól néz ki, amit a felé záporozó elismerő tekintetek is bizonyítanak.

Biztos vagyok benne, hogy aki együtt lát bennünket, nem érti, hogy lehetünk mi ketten barátok. Néha én is elgondolkodom rajta. A gimiben Ramona volt a menő partiarc, aki a sulis mögött cigizett, én meg a jókis lány, aki az iskolaújságot szerkesztette és jótékonyági gyűjtéseket szervezett. Ha nem lettünk volna szomszédok, talán nem is ismerjük egymást, de a mindennapos közös séta a suliba összekovácsolt bennünket, és végül szoros kötelék alakult ki köztünk. Olyan szoros, hogy ugyanazokra az egyetemekre jelentkeztünk, és amikor felvettek minket a Briarbe, bevetettük apu kapcsolatait, hogy egy szobába kerüljünk.

De bármilyen jó barátnőkként kezdtük is ezt az évet, tény, hogy az elmúlt hónapokban kicsit eltávolodtunk egymástól. Ramona csak a fiúkkal és a népszerűségével foglalkozik, és kizárólag ezekről hajlandó beszélni, ami az utóbbi időben kezd egy kissé... idegesíteni.

Basszus! Még a *gondolattól* is vacak barátoknak érzem magam.

– Láttalak felmenni Matt-tel az emeletre – suttog a fülemben. – Összejöttetek?

– Nem – felelem leverten. – Azt hiszem, sikerült elijesztenem.

– Jaj, ne! Ugye, nem beszéltél neki a bábfóbiádról? – sóhajt fel hangosan. – Szívem, nem szabadna mindenkire így rázúdítanod az örültségeidet. De komolyan. Ezeket tartogasd későbbre, amikor már benne vagy a kapcsolatban, és a srác nem tud olyan könnyen megpattanni.

Ezen muszáj elnevetnem magam.

– Kösz a tanácsot!

– Lelépünk, vagy maradnál még?

Körülnézek a szobában. Az egyik sarokban két lány farmerben és melltartóban csókolózik, miközben az egyik Omega Phi-tag az egészet felveszi az iPhone-jával. Elfojtok egy hangos sóhajt. Tíz dolcsit rá, hogy a videó az egyik ingyenes pornóoldalon fog kikötni, és ezek a szegény lányok csak akkor jönnek majd rá, ha egyikük éppen egy szenátorhoz készül hozzámenni, és a sajtó előássa a múltja mocskos momentumait.

– Tőlem mehetünk – felelem.

– Ja, felőlem is.

– Mióta hagysz te ott egy bulit éjfél előtt? – nézek rá felvont szemöldökkel.

– Nincs sok értelme maradni. Valaki már lecsapott rá – húzza el a száját.

Meg sem kérdezem, kiről beszél, a félév kezdete óta minden alkalommal ugyanaz a nóta. A Pasi. Dean Heyward-Di Laurentis. Ramona azóta csorgatja a nyálát a jóképű harmadéves srác után, mióta egyszer összefutott vele a kampusz kávézójában. Megveszik érte. A srác szinte minden hazai meccsére elcipelt, csak hogy lássa. Beismerem, hogy szívdöglesztő fickó, és emellett fantasztikus hokijátékos, csak hogy Ramona legnagyobb bánatára a pletykák szerint nem randizik

elsősökkel. Még egy kósza numera erejéig sem, ami pedig már bőven elég lenne Ramonának, akinek még életében nem volt egy hétnél hosszabb kapcsolata. Ebbe a buliba is csak azért akart eljönni, mert hallotta, hogy Dean is itt lesz. De a srác láthatóan komolyan veszi a gólyatilalmat. Hiába veti rá magát Ramona minden adandó alkalmmal, ő mindig valaki mást választ.

– Még beugrom a mosdóba. Kint találkozunk, rendben? – kérdezem.

– Jó, de csipkedd magad! Szóltam Jaspernek, hogy lépünk, és már a kocsiban vár.

Ahogy Ramona elindul a kijárat felé, megbántódva nézek utána. Minek kérdezi meg, akarok-e hazamenni, ha már döntött helyettem is? De aztán próbálok lenyugtatni magam. Ramona *mindig* is ilyen volt, és ez eddig sohasem zavart. Ha annak idején nem vette volna a kezébe az irányítást, és nem kényszerít, hogy kilépjek a komfortzónámból, talán az egész gimit a suliujság szerkesztőségében töltöm életvezetési tanácsokat írogatva, miközben a saját életem elszalad mellettem. Mégis... néha jólesne, ha őszintén kérdezné meg a véleményem, mielőtt kész helyzet elé állít.

A lenti vécé előtt hosszú sor kígyózik, ezért inkább átvágok a tömegem, és felmegyek az emeletre, ahol nemrég Matt-tel beszélgettem.

Éppen belépnék a mosdóba, amikor kicsapódik az ajtó, és egy csinos szőke csaj libben ki rajta. Egy pillanatra megtorpan, amikor észrevesz, majd önelégült mosollyal megigazítja a szoknyája alját. Az öltözete finoman szólva *illetlen*, simán kilátszik alóla a rózsaszín bugyija. Elpirulok, és zavartan elfordítom róla a tekintetem. Csak akkor nyúlok a kilincs felé, amikor már a lépcsőnél jár, de megint nem jutok be. Az ajtó *újra* kinyílik, és ezúttal valaki más lép ki rajta. A világ

legszebb kék szempárjával találom szemben magam. Amikor felismerem a srácot, az arcom még vörösebb árnyalatra vált.

John Logan.

Bizony! John Logan, a hokicsapat sztárvédője. Ezt nemcsak onnan tudom, hogy Ramona hónapok óta árnyékként követi a barátját, Deant, hanem onnan is, hogy John szexi, finom vonású arca ott virított a múlt heti iskolaújság címlapján. Miután a csapat megnyerte a bajnokságot, a lap minden játékosal interjút készített, és nem fogok hazudni, Logané volt az egyetlen, ami egy kicsit is érdekelt. Mert a srác brutálisan jóképű.

Ahogy a szösz előtte, ő is meglepetten hőköl hátra, amikor meglát, de aztán ő is hamar magához tér, és szélesen rám vigyorog. Aztán felhúzza a sliccét.

Uramisten!

Ezt nem hiszem el. A tekintetem önkéntelenül is az ágyékára vándorol, de ezzel nem sikerül zavarba hoznom. Csak felhúzza a szemöldökét, vállat von és elsétál.

Hoppá! Hát jó.

Normális esetben kiakadnék ettől a látványtól. A nyilvánvaló vévészexbe bele sem akarok gondolni, a sliccfelhúzás jelenet már önmagában is bérelt helyet biztosít a seggfej kategóriába. Csakhogy ezúttal a gondolat, hogy Logan a mosdóban szexelt egy lánnyal, váratlan reakciót vált ki belőlem: féltékenységet. Ezzel nem azt akarom mondani, hogy én is ilyesmire vágyom, de... Na jó, ez nem igaz. *Tökre* vágyom rá. Legalábbis John Logannel mindenképpen. Ha elképzelem, ahogy a keze és a szája mindenhol hozzám ér, forró hullámok futnak végig a testemen.

Én miért *nem* tudok fiúkkal összejönni a mosdóban? Basszus, ez az egyetlen! Most kéne szórakoznom, hülyeségeket csinálnom és

„megtalálnom önmagam”, helyett csak vesztegetem az időmet. Én mindig Ramonán keresztül éltem ki magam. Néztem, ahogy a vad barátnőm kockáztat és beleveti magát az újdonságokba, miközben én, a jókislány óvatosan tipegek előre az életemben, követve a szabályokat, amiket apu már pelenkás koromban belém nevelt. Most viszont belefáradtam a nagy óvatosságba. Nem akarok többé a jó kislány lenni. A szemeszternek mindjárt vége. Két vizsgám és egy pszichológia esszém van hátra, de ki mondta, hogy emellett nem fér bele egy kis izgalom is az időmbe? Már csak pár hét van az első egyetemi évemből, azokat maximálisan kiélvezem.

2.

Logan

ELHATÁROZTAM, HOGY VISSZAVESZÉK A BULIZÁSBÓL. És nem csak azért, mert tegnap este annyira eláztam, hogy járni sem tudtam, és Tuckernek a vállán kellett felcipelnie a szobámba. Bár tény, hogy ennek *komoly* szerepe volt a döntésemben.

Most péntek este van, és nemcsak hogy hátrítottam az egyik csapattársam bulimeghívását, de még mindig ugyanazt az egy pohár whiskyt szopogatom, amit több mint egy órája töltöttem ki magamnak. Plusz, még egy slukkot sem szívtam a spangliból, amit Dean félpercenként az arcom elé tol.

Ma nálunk lógunk, és a kora áprilisi cidrivel dacolva az apró hátsó udvaron bandázunk. Szívok egyet a cigimből, miközben Dean, Tucker és a csapattársunk, Mike Hollis körbeadogatják a spanglit. Csak fél füllel hallgatom Dean hihetetlenül mocskos beszámolóját a tegnap éjjeli szexkalandjáról, mert közben a gondolataim a saját estém körül forognak. Egy brutál dögös kis diákszövetséges csaj bevonszolt az egyik emeleti mosdóba, és egymásnak estünk. Lehet,

hogy részeg voltam, de arra tisztán emlékszem, hogy addig ujjaztam, amíg a kezemre élvezett, és még jobban emlékszem arra az észbontó szopásra, amiben részesített. Tuck előtt viszont jobb, ha hallgatok erről. Úgy tűnik, az a kotnyeles kis pöcs mostanában listát vezet a hódításaimról.

– Várj csak! Vissza az egész! Mit csináltál? – ránt vissza Hollis meglepett kiáltása a valóságba.

– Küldtem neki egy képet a farkamról – feleli Dean hanyagul.

– Ez most komoly? – mered rá Hollis. – Te tényleg lefényképezted neki a lompos? Mi ez, valami übergáz szex-szuvenir?

– Neeem. Inkább meghívás a következő menetre – vigyorog Dean.

– Miből gondolod, hogy ettől újra le akar majd feküdni veled? – kétkedik Hollis. – Mi van, ha simán csak seggfejnek tart?

– Az kizárt, haver. A csajok bírják a jól sikerült farokfotókat. Nekem elhiheted.

Hollis összepréseli az ajkát, mint aki a nevetést próbálja visszatartani.

– Mhm. Ha te monddod...

Leverem a hamut a cigiről, és szívok még egy slukkot.

– Csak úgy kíváncsiságból, mitől lesz egy farokfotó „jól sikerült”? A megvilágítástól? A megfelelő póztól?

Szarkasztikus beszólásnak szántam, de Dean halálkomolyan válaszol.

– A titok, hogy a golyók ne látszódjanak rajta.

Tucker torkán megakad a korty sör, amit éppen szlopál.

– Nem viccelek – folytatja Dean. – A here baromira nem fotogén. A csajok nem akarják látni.

Hollisból kitör a röhögés, amitől kis fehér füstfelhők pöffennek ki a szájából, és szertefoszlanak az éjjeli levegőben.

– Látom, marhasokat agyaltál ezen, ember. Totál gáz.

Én is elnevetem magam.

– Ezzel foglalkozol, amikor magadra zárod a szobád ajtaját? Farokfotókat készítesz?

– Jaj, ne már! Mintha csak én csinálnék ilyesmit.

– Csak te csinálsz – vágjuk rá kórusban Hollisszal.

– Francokat. Hazug disznók vagytok.

Dean ekkor jön rá, hogy Tucker gyanúsán csöndben van, amiből rögtön levonja a megfelelő következtetést.

– Aha! *Tudtam!* – kiált fel diadalmasan.

Felvont szemöldökkel nézek Tuckra, aki vélhetően elvörösödik, de az arcát borító vastag szőrréteg miatt ezt nehéz megállapítani.

– Komolyan, haver? Tényleg?

Tuck elereszt egy mafla vigyort.

– Emlékszel a csajra, akivel tavaly jártam? Sheenára? Küldött néhány képet a dudáiról, és ragaszkodott hozzá, hogy viszonzzam a szívességet.

Deannek leesik az álla.

– Ciciért kukit? Haver, téged átverték. Ez a kettő baromira nem egyenértékű.

– Miért, mi egyenértékű a cicivel? – érdeklődik Hollis.

– A golyók – jelenti ki Dean, majd nagyot szív a spangliból, és füstkarikákat ereget.

Most már mindenki röhög.

– De hát épp az előbb mondtad, hogy a csajok nem akarnak golyókat nézegetni – mutat rá Hollis.

– Nem is. De minden idióta tudja, hogy farokfotóért teljes alakos pucér kép jár cserébe. A józan ész ezt diktálja – forgatja a szemét.

A hátunk mögött valaki megköszörüli a torkát. Jó hangosan. Hátranézek, és meglátom Hannah-t. A mellkasom úgy összeszorul, hogy a bordáim belesajdulnak. Cicanaci van rajta, felül pedig Garrett egyik meze. Sötét haja kibontva a vállára omlik. Csodaszép.

És igen, csapnivaló barát vagyok, mert elképzelem őt a *saját* mezemben, amin az én számom áll. Ennyit az elfogadásról és a továbblépésről.

– Öhm... na jó – szólal meg óvatosan. – Csak hogy biztosan jól értettem-e: ti most arról beszélgettek, hogyan küldöztetek fényképeket a szerszámotokról lányoknak?

Ahogy végignéz a társaságon, látszik rajta, hogy jól mulat. Dean felhorkant.

– Naná, hogy arról beszélünk. És ne játssz itt nekem a szentet, Wellsy! Azt akarod bemesélni nekem, hogy Graham egyszer sem küldött neked képet a lomposról?

– Ezt válaszra sem méltatom – sóhajt fel, és alkarjával az ajtófélfának támaszkodik. – Garrett-tel pizzát rendelünk. Beszálltok? Ja, és mozizunk a nappaliban. Ma ő választ, úgyhogy tutira valami rettenet akciófilm lesz. Ha van kedvetek, nyugodtan csatlakozhattok.

Tuck és Dean azonnal kapnak az ötleten, de Hollis sajnálkozva megrázza a fejét.

– Talán legközelebb. Hétfőn lesz még egy vizsgám, úgyhogy húzok haza magolni. Ez lesz a hétvégi program.

– Kár. Hát, sok sikert! – mosolyog rá Hannah, majd hátralép egyet. – Srácok, ha bele akartok szólni a pizzafeltétekbe, jobb lesz, ha bejöttök, mielőtt az összeset telerakatom zöldségekkel. Egyébként mi a frász van, Logan? – néz rám összeszűkül szemmel. – Mintha azt mondtad volna, hogy csak a bulikon cigizel. Azt akarod, hogy megdádázalak?

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Próbáld csak meg, Wellsy! – felelem könnyed hangon.

Amint eltűnik a nappaliban, a jókedvem rögtön alábbhagy. A közelében úgy érzem magam, mint akit gyomorszájon vágtak. A gondolat, hogy a nappaliban ülve együtt moziznak és pizzáznak vele és Garrett-tel, miközben szerelmesen ölelkeznek... százszor *rosszabb*, mint egy gyomros. Inkább olyan, mintha egy egész hokicsapat kenne fel a palánkra.

– Tudjátok, mit? Azt hiszem, mégiscsak benézek arra a Danny-féle izére. Elviszel a koleszhoz? – fordulok Hollishoz. – Nem akarok vezetni, mert nincs kizárva, hogy piálás lesz a vége.

Dean elnyomja a spangli csikkjét a grillsütőn álló hamutartóban.

– Nem lesz ott pia, haver. A koleszfelügyelőjük rosszabb, mint egy kiképzőtiszt. Járőrözik a folyosókon, és ellenőrzi a szobákat. Vele nem lehet szórakozni.

Nem érdekel. Csak annyit tudok, hogy itthon nem maradhatok. Képtelen vagyok együtt lógni Hannah-val és Garrett-tel, amíg meg nem tanulom kezelni ezt az agyament rajongást.

– Akkor nem iszom, de mindenképpen kell egy kis levegőváltás. Egész nap itthon tespedtem.

– Levegőváltás, mi? – néz rám jelentőségteljesen Tucker.

– Igen – felelem hűvösen. – Talán valami bajod van vele?

Erre már nem válaszol.

Összeszorított foggal elköszönök a társaságtól, és követem Hollist a kocsijához.

Tizenöt perccel később ott állok a Fairview-ház második emeleti folyosóján, ahol olyan síri csend honol, hogy a hangulatom még néhány fokot zuhan.